

Ei

Grigore Vieru

Lui Dan Berindei
Ei erau piatra
Ce pretindea moștenirea
Pământului de sub ea.
Ei apucau sfârcul trompetei cu gura
Ca pe țâța la care au supt.
Iar ceasul lor era toba
Care miezul nopții bătea.
Ei mutau mereu ziua dintr-un loc în altul,
Zăpăcind-o definitiv.
Ei încurcau Dunărea cu Volga,
Drumul spre casă cu drumul spre Praga,
Temnița cu biserica.
Și schimbau numele florilor noastre,
Se iscăleau pe fața pepenilor noștri.
Ei râdeau aurul de pe aripile albinelor,
Rupeau crucea de la pieptul preoților
Și-o agățau la gâtul maimuțelor.
Ei se înveleau noaptea cu harta lumii.
Ei ar fi putut să aibă cea mai frumoasă țară.
* * *

Mariei Bieșu
În ceasornicul lui Dumnezeu
Locuiește o privighetoare.
În fiecare dimineață
Cântecul ei trezește lumina,
Iar acele sale cos
O cămașă pentru copil.
De fapt, zici tu,
Trebuia să vina copilul,
Dar a venit Cântecul.